

Tardor

Laia mira cap avall des del balcó de casa. Un dels vagons del seu tren de fusta ha caigut i ha anat a parar al pati del veí.

El busca. Li sembla que l'ha vist. Sí, entre aquells testos de geranis es veu una xicoteta taca roja. És el seu tren.

No és fàcil de veure, entre tantes plantes. El pati del primer pis sembla una selva. Fins i tot, en alguns testos grans, hi creixen arbres.

I ocells. El pati és ple d'ocells que volen lliures, sense cap gàbia ni res que els impedisca anar-se'n.

Però no se'n van, sempre estan allà, cantant.

Abans de tocar, Laia llig el cartell que hi ha a la porta:

Senyor Nosaltres, diu el cartell. Quin nom més estrany, pensa Laia.

Toca.

Riiiiiiiiing!

—Quina curiositat, no he vist mai el veí —es pregunta Laia—. Com deu ser?

Ningú no ve a obrir la porta. Però Laia para l'orella i sent soroll dins del pis. És evident que hi ha algú... Per què no obrin?

Torna a tocar.

Riiiiiiiiing!

Passa una estona. I llavors, quan ja està a punt d'anar-se'n cap a casa, sent que algú toqueja el pany.

La porta s'obri.

—Bon dia, en què la puc servir?

Laia es queda parada. Quina pinta té, el senyor Nosaltes! Porta una gavardina llarga fins a terra i cordada fins a dalt, un barret ample i molt estrafolari i té la cara tapada per una màscara de color blanc.

—Puc ajudar-la en alguna cosa? —insisteix el senyor Nosaltes.

—El meu tren —reacciona Laia—. Soc Laia, la veïna del tercer pis. El meu tren ha caigut pel balcó i ha anat a parar al seu pati. Me'l podria tornar, per favor?

El senyor Nosaltes la mira. O això li sembla a ella, perquè els ulls de la màscara són de plàstic. Com s'hi veu?

–I és clar que sí, bonica –respon. A Laia li sembla que, darrere la màscara blanca, el senyor Nosaltres somriu.– Torna cap a casa, ara te'l faré arribar.

Laia puja les escales. A la cuina, agafa unes galetes i ix al balcó a menjar-se-les. No es pot traure el senyor Nosaltres del cap. Quin personatge tan curiós!

○ Cada volta que sent l'ascensor o algun soroll al replà, corre a obrir la porta. Però mai no és el senyor Nosaltres. Com pot ser que tarde tant? Potser no ha trobat el tren? I això que Laia, abans de pujar, li ha explicat on era: a terra, entre els testos dels geranis.

Torna al balcó a acabar-se el berenar. I llavors, sobre la xicoteta taula de marbre, veu el seu tren. I, al costat, una cotorra verda.

–Put-put! –diu la cotorra. I se'n va volant.

Laia corre cap a la barana i veu com la cotorra vola fins al taronger del pati del senyor Nosaltres.

Quin misteri!

L'endemà, quan s'alça, encara no s'ha pogut traure el senyor Nosaltres del cap. Es desdejuna, prepara la bossa i ix de casa. És dia d'escola.

Claudi, el porter, agrana el primer tram d'escales.

—Bon dia, Laia.

—Bon dia, Claudi.

I llavors, a Laia li ve una idea al cap.

—Claudi... què saps del senyor Nosaltres?

El porter deixa la granera i pensa una estona abans de respondre.

—Poca cosa, Laia. Fa cinc anys que viu al primer pis i pràcticament no hem parlat mai. Ix molt poc de casa.

Encara més misteri.

—Abans, al seu pis hi vivia la senyora Dachs —continua explicant Claudi—. Era una dona molt gran que tampoc no eixia massa, però en el seu cas era per l'edat, supose. Tenia una gran dèria pels ocells i en tenia la casa plena. Quan va morir, el senyor Nosaltres es va quedar la casa... i els ocells.

Claudi fa un gran somriure. Sap que el que ha explicat encara fa més misteriós el senyor Nosaltres, però no hi pot afegir gran cosa.

–Només ix per a comprar menjar. Du un carro de la compra gran i atrotinat i sempre torna carregat fins a dalt de sacs. El menjar dels ocells, supose.

Laia camina cap a l'escola. Se li ha fet tard i ara ha d'anar de pressa.

A l'hora del pati, pregunta als companys de classe si algú l'ha vist. Amb aquella gavardina, el barret i la màscara segur que si alguna vegada l'han vist pel carrer, el recordaran. Però ningú no l'ha vist mai.

I llavors, morta de curiositat, decideix que el seguirà quan vaja a comprar.

Laia passa bones estones a la porteria, esperant que el senyor Nosaltres isca de casa. No ha tingut sort, de moment.

–Si busques el senyor Nosaltres –diu el porter, que li endevina les intencions–, hauràs d'esperar fins dissabte. Poques vegades ix entre setmana.

Arriba el dissabte. Laia prepara el desdejuni en un bufit i ix de casa.

–Vaig a pegar una volta –cria des de l’escala.

–No vages lluny! –respon el pare.

Du la motxilla preparada per a l’expedició: una botella d’aigua, un plàtan, una poma i un llibre. El llibre és el més important perquè no sap quanta estona s’haurà d’esperar.

El porter la deixa seure a la seua butaca mentre passa el drap de la pols pel passamà de l’escala. Laia trau el llibre i es posa a llegir. No li importa passar-se tot el matí esperant perquè el llibre que ha escollit li agrada molt.

Passa una estona. Pugen i baixen un parell de persones. Laia llig.

I, de sobte, algú demana l’ascensor al primer pis i, al cap d’un moment, la porta s’obri. És el senyor Nosaltes, amb la seua gavardina, el seu barret i la seua màscara. I, en aquesta ocasió, porta un carro de tela de color verd.

Laia el veu caminar per primera vegada. És tot un espectacle! És com si tinguera els ossos fora de lloc i les articulacions li feren figa. A cada pas sembla que haja de caure. Ara se li

escapa un braç cap amunt, ara tira el cap arrere, ara el genoll puja més del compte...

—Bon dia, Laia —li diu quan passa pel seu costat. Tot i la màscara, a ella li sembla que li ha fet l'ullet.

El senyor Nosaltres obri la porta i ix al carrer. Laia deixa el llibre dins la motxilla, fa un glop d'aigua i ix darrere seu. Deixa que s'avance perquè no la veja. Al cap i a la fi, caminant d'aquesta manera tan estrofolària no creu que se li escape.

El senyor Nosaltres travessa el carrer. Laia també. Primer semàfor. A casa la deixen eixir al carrer sola sempre que complisca la norma dels tres semàfors: pot travessar el carrer només tres vegades. No es pot allunyar més.

Laia encreua els dits i desitja que el senyor Nosaltres no vaja lluny!

Segon semàfor. Laia té una sospita: el senyor Nosaltres va al mercat.

Quan creua la porta de vidre del mercat del barri, Laia fa un crit de joia. Ací dins hi ha molta gent, li serà fàcil seguir-lo sense que la veja. I només és a dos semàfors de casa.

El senyor Nosaltes s'acosta a la parada de gra. No li cal dir res: l'encarregat, quan el veu arribar, el saluda.

–Bon dia, senyor Nosaltes! Li tinc preparada la comanda, com cada dissabte.

I dient això desapareix darrere la porta del magatzem.

Al cap d'un instant torna a eixir amb un sacquet a la mà. El senyor Nosaltes obri el carro i l'encarregat hi fica el sac a dins.

–Ara li porte la resta.

Ara un, ara un altre, l'home ompli el carro de sacs. N'hi ha quatre, de diverses mides i colors.

–Ja té gra i llavors per a tota la setmana, senyor Nosaltes.

El carro s'ha unflat, però encara no està ple del tot. El senyor Nosaltes paga, dona les gràcies molt educadament i se'n va cap a la fruiteria.

Laia l'espia de lluny i se sent un poc malament. Això d'espia la gent està lleig, pensa. Però la curiositat és més forta.

A la fruiteria, al senyor Nosaltes li donen una caixa plena de fruita. Hi ha pomes, peres, magranes, figues, raïm, i castanyes. Fruita de tardor, pensa Laia.